

Pliumpt!..

Skëro Juoza Tuma-Vaižganta metams atmintë

– Rëktom siestëis ont krieslalë pëitams bolviu kaištë. Laukë vīrā būs nuveikë jau posë darba, – rokoujous vëina pati, pro pakeltas gardinas paveiziejusi i këima.

Nu pat rīta meta çe zërz zeimaris, i krūvas dailë krint kaladelës ta i vëina, ta i këta posë...

Do laika ëlgus patšvartius ër kës pu zeimare pjūklo, vo trets atmietliuo vëinuoda ëlgoma buntelius i pašalius.

– Rëk, tēkrā rëk siestëis – këik çe ligi abongū belëka, vo pëitā būs negatavë!..

Isënešiau kiuoci kleckiniu bolviu, ontsējousiau kvartūga ër pradiejau kaištë.

– Pliumpt! – noliekë përmuoji i viedrali. Niūnioujo kažkou sau panuosie.

– Pliumpt! – ër ontruoji tou patio tako rada viedrali.

Veizous, kor bovës, kor nebovës, mona mažāsis atsëvëlka sava mažoujë kraselë so atkaltio, tēp pat, kap aš, kuojeliem apžergë sava bliūdali so lopënuoms, so dëdëlio peilio prabavuo nokaištë ož anuo kumstieli dëdëlesnë bolvë.

– No, gerā, – nosëšipsuojau dūšiuo, darboukiauuos. Èr ideviau vākou tēkra kaišieki.

– Pliumpt! – linksmā meto aš.

– Pliumpt! – apëntās aš.

Mažoujou jau ër ašarelës çe pat – tëik tuolēj ligtuo anuo skombontë „pliumt!“...

Atmëniau, ka oterninkë, po nedielës, i suoda tor atvažioutë konëgielis. Teirausës diel përmuosës kuomunëjës, pasërokous, vo rasint paklaus, kou muoki, ar žënā puoterus... Vo vedoms rēkalā so tuo – neglaunë!..

– Žënā kou?.. Skoskiau tēp: aš kažkou tau sakīsis, vo to kartuok. Paregiesi, kap grētā ër to ëšgërsi tuo „pliumpt“.

Vāks kanëčnë apsëjiemë, pažadieje vësakū kartuotë, kou tik belëipsio. Èr dar linkteliejë maža galvelë baltās plaukelēs.

– Tievë mūsa...

– Tievë mūša...

Kaišau.

– Kors esi dongou...

– KoRRRš ëši dongou...

Kontrë kaišau!

– Pliumt! – mona bolvë.

– Pliumt! – bēški palaukosi, aptaškë net sëinas keršā padruožta vāka bolvë.

„Deries – paskou pataisīsis,“ – pavuožuojau.

– Teesie švēnts tava vards...

– Teešie... švēnts... tava... vaRRRdš..., – ër šveplāva, ër greblāva mona vāks.

– Pliumpt!.. – mona bolvë.

– Pliumpt!.. – vāka bolvë.

No, ka tēp, zārs vedoms viedralie ni vondëns neblëks!

Bet, laimë, veikë ons bova pëlms bolviu. Veikë, bedërbont kleckus ër betërpënant lašënius makalou, pramuokuov ër puoteri.

Vāks bova dëdëlë kontëns, prësëdiejës pri nuognë svarbë darba – pataisītë pëitus talkā karto so mamītë!

Dar apdëngiev mareškouta skuotertë stala, lëdau mažuoms ronkeliems ëskravuotë torielkelës, vëdelčelës, skleinīčelës, šaukštus ër këtuočius spuotkelius, vën pakartuojint sava pamuokelë.

– Vo dabā, vākalieli, jau gali pavadintë diedës pri pëitu. Biek, mažieli, pavadink! Ar muokiesi tēp, kap eso muokisi?..

Vāks kinkteliejē balta galvelē ēr ligo gīvs sēdabros norēitiejē par premēnē trepiems i kēima, nobiega pro kalnus miediū, šliūkštīniedams žiuogspērū kalnelēs, ēr springdams, kēik leid maža kakarēnē, ka paršauktom zeimarē lerma, ēščīpē:

– Tievē mūša, koRRRš ēši dongou... Mamītē lēipē ētē pri pēitu!

Kēims praplīša tuokio jouko, ka ēr šou i būdalē ilinda.

I truoba „gaidelēs“ parjuojē vāks, vo vīrā dar ēlgā joukies, ka tuokē garbinga kvētēma nebova nikumet gavē.

Vo vāks laimings sokīnīejē galvelē ta i vēina, ta i kēta posē ēr nikāp negalīejē soprastē, diekuo tēi diedēs tuokēj linksmē, diekuo ēr mamītē joukas, – jug pri pēitu pavadēna tēp, kap ana pati ēr muokē!..